

РЕЙ БРЕДЪРИ ДРАКОНЪТ

Превод от английски: Лидия Цекова-Маринова, 1985

chitanka.info

Нощният ветрец подухваше в ниската трева, покрила цялата пустош наоколо; всичко друго бе застинало. Бяха изминали дълги години, откакто последната птица бе прелетяла в огромното опустяло небе. Много отдавна няколко малки камъка бяха симулирали подобие на живот, преди да се натрошат и да се превърнат и те в прах. Сега само нощта изпълваше душите на двамата мъже, наведени край самотния огън сред тая пустош; тъмнината пулсираше тихо във вените им и цъкаше беззвучно в слепоочията и китките им.

Отблясъците на огъня играеха върху суровите им лица и потъваха в очите им на оранжеви парцали. Те се вслушваха в едва доловимото си дишане в студа и в безшумното трепкане на клепачите си. Най-после единият от тях разрови огъня със сабята си.

— Недей, идиот такъв, ще се издадем!

— Няма значение — каза вторият. — И бездруго драконът може да ни надуши отдалеч. Господи, какъв студ! Бих искал вече да съм си в крепостта.

— Не сме дошли тук да дремем, а да дирим смъртта...

— Но защо? Защо? Драконът никога не припарва в града!

— По-тихо, глупак такъв! Той изяжда самотните пътници, тръгнали от нашия за съседния град!

— Нека си ги яде, а ние да си вървим у дома!

— Почакай... слушай!

Двамата мъже застинаха по местата си.

Чакаха дълго, но не се чуваше нищо, освен нервното потрепване на кожата на конете — като черни дайрета от кадифе, които подрънкват глухо сребърните катарамии на стремето.

— О! — въздъхна вторият мъж. — Каква земя на кошмари. Всякакви неща се случват тук. Някой духне и изгаси слънцето — ето ти нощ. А после, *после*, о, господи, слушай! Този дракон, казват, че от очите му излизат пламъци. Дъхът му е като бял дим; можеш да го видиш как пламти сред потънали в мрак земи. Той препуска сред облаци сярра и тътен и подпалва тревата. Цели стада овце изпадат в ужас и умират подивели. Жените раждат чудовища. Гневът на дракона е толкова могъщ, че стените на крепостите се разпадат на прах. На изгрев слънце неговите жертви са осеяли хълмовете. Колко рицари, питам те, са тръгвали срещу това чудовище и са загивали, както ще загинем и ние?

— Достатъчно!

— Дори предостатъчно! Тук, сред тази пустош, не мога дори да кажа коя година сме!

— Деветстотната година от Рождество Христово.

— Не, не — прошепна вторият мъж със затворени очи. — В тази пустош Времето не съществува, съществува само Вечността. Струва ми се, че ако изтичам обратно по пътя, градът няма да го има, хората още няма да са родени, всичко ще е различно, камъните за замъците няма да са изсечени от скалите, няма да са изсечени и дърветата в горите. Не ме питай откъде знам, тази пустош знае и ми го подсказва. И ето ни тук — седим сами във владенията на огнения дракон, бог да ни е на помощ!

— Имай страх, надявай доспехите си!

— Какъв е смисълът! Драконът се втурва незнайно откъде; не можем дори да отгатнем къде е бърлогата му. Той изчезна сред гъсти облаци дим и не знаем накъде отива. Е, с доспехите на гърба си поне ще умрем прилично облечени.

Вече почти навлякъл своята сребърна ризница, вторият мъж спря отново и обърна глава.

Над потъналата в мъртвилото на нощта земя, от самото сърце на тая пустош се изви вихрушка от прах, като от хиляди пясъчни часовници. В този нов вихър пламтяха черни слънца и долитаха милиони обгорели листа, обрулени от някое есенно дърво отвъд хоризонта. Той забули околността, издължи костите, като че ли бяха бял восък, размъти и сгъсти кръвта, която потече като лепкава мътилка в мозъка. Вихърът бе като вопъл на хиляди гаснещи души, бурен и непрестанен. Бе като облак от прах в гъста мъгла сред прихлупилия всичко мрак и това място не бе ничие, не съществуваше изобщо нито година, нито час, а само тези двама мъже в една безлика празнота от внезапен мраз, ураган и бял тътен, връхлитащ зад огромната падаща преграда, сякаш от зелено стъкло, която бе самата светкавица. Пороен дъжд се изля над земята, всичко отмина, останаха само сподавеният покой и двамата мъже в този мрак, потънали в самотно очакване край своя топъл огън.

— Виж... — прошепна първият. — О, виж...

В далечината, втурнал се с неописуем грохот и рев — драконът.

Двамата мъже мълчаливо закопчаха доспехите си и възседнаха конете. Чудовищен вой раздра среднощната пустош, а драконът идеше с рев все по-близо и по-близо; святкащият огнен поглед заля с пламъци хълма и после пръстен след пръстен неясно в далечината туловище се свлече по хълма, гмурна се и изчезна в равнината.

— Бързо!

Те пришпориха конете си към един малък скалист свод.

— Ето откъде минава!

Двамата стиснаха здраво копията в ръцете си с железни ръкавици и спуснаха наочниците на конете, за да предпазят очите им.

— Господи!

— Да, нека споменем името божие.

Точно в този миг драконът се появи иззад хълма. Чудовищното му, кехлибарено око се впи алчно в тях и огнени отблясъци лумнаха по броните им. С ужасяващ вой и смазваща сила той се хвърли напред.

— Милост, господи!

Копието попадна под огромното огнено око без клепач, огъна се и мъжът полетя във въздуха. Драконът нанесе удар, праметна го, събори го и го повлече. Отминавайки, черното му могъщо туловище доразмаза остатъците от коня и ездача в продължение на сто стъпки по канарата. Драконът виеше, пищеше неистово, пламъци бушуваха навсякъде край него и под него — розови, жълти, оранжеви, ярки пламъци с огромни езици от гъст дим.

— *Видя ли го?* — извика един глас. — Точно както ти казах!

— Наистина! Наистина! Рицар в броня, дявол да го вземе! *Блъснахме го!*... Ще спреш ли?

— Веднъж вече спирах, не намерих нищо. Не обичам да спирам в тази пустош. Побиват ме тръпки. Има нещо злоещо в нея.

— Но ние ударихме *нещо!*

— Нали заради него толкова дълго натисках сирената; а глупакът дори не пожела да се отмести.

Огнен взрив от пара разкъса мъглата.

— Ще стигнем в Стоукли навреме. Да хвърля малко въглища, а, Фред?

Още едно изсвирване и от безоблачното небе се посипаха капки роса.

Нощният влак сред пламъци и грохот прелетя през дола, устреми се нагоре по хълма и изчезна на север през скованата от студ земя, оставяйки след себе си черен дим и пара да се разпиляват в онемелия въздух, минути след като бе отминал и изчезнал завинаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.